

furcă lui Gigi Enescu, care a trebuit să se întoarcă la vîrsta și la mentalitatea eroului, împlinindu-le în parte. El a scontat aproape exclusiv efectele imediate de comedie, urmărind numai trama situațiilor. De aceea, reușitele actricești mai de seamă au trecut altor interpreți. Dintre aceștia, cei mai buni au fost: Radu Dumitrescu (Vadim), foarte sigur pe datele personajului, căruia i-a intuit exact snobismul și carierismul; Ștefan Tivodaru (Arcadie), consumat de o frământare sinceră și reținută și Octavian Cosmuța (Alexei), plin de forță și de siguranță, răspîndind un sănătos suflu de încredere. Nu trebuie uitată interpretarea sobră și caldă totodată a lui Laurențiu Mărgineanu (profesorul Averin), și nici aceea a lui Constantin Coșa (Afanasie), punctată cu destul umor.

Din interpretările feminine, cea mai interesantă a fost a Vioricăi Suci (Galea), îmbinare de cochetărie naivă și de sinceritate sentimentală. La rîndul ei, Ioana Baci (Katea) are sorți să devină o bună actriță de comedie, dar e încă insuficient de matură și nu destul de stăpîină pe mijloacele scenice.

Decorurile Adinei Reich au însoțit linia deschisă a comediei, dîndu-i aer și seninătate. Mobilierul și recuzita au avut însă ceva rudimentar în ele, mai ales în sufrageria-salon a profesorului Averin.

Intr-un ceas bun a prilejuit o afirmare certă a Teatrului de Stat din Birlad, deși acesta mai are de făcut pași pentru a se putea apropia de spectacolul de la Cluj (unde a avut loc premiera pe țară a piesei lui Rozov), care, deocamdată, constituie, un etalon de ținută.

Exemplu bun

Spectacolele de comedie muzicală sau de estradă, oricît de ciudat s-ar părea, sînt dintre cele mai dificile. Nu fiindcă ar presupune deosebite condiții de montare sau fiindcă ar cere un efort particular actorilor; ci pentru că o tradiție insalubră, încă neînlăturată cu totul, le poate ușor transforma în manifestări triviale, din care sînt alungate bunul simț și mai ales bunul gust. În fond, e veșnic anevoioasa problemă a risului. A face pe oameni să ridă, să ridă din toată inima — fără să recurgi la efecte exterioare, este deosebit de greu (vezi răspunsurile lui Mircea Ștefănescu la *Discuții și însemnarea Învățați-ne să ridem*, „Teatrul”, nr. 2) și, nu rareori, actorii forțează mîna, se străduiesc să obțină efecte comice, ilare, într-un mod cu totul artificial și arbitrar.

Cu atît mai îmbucurătoare, mai reconfortante sînt exemple bune. În special, cînd ele vin de la un teatru mic de regiune, cum e cel din Sf. Gheorghe: aici s-a montat, spre sfîrșitul stagiunii, versiunea maghiară a comediei muzicale *Călătorie de nuntă* (*Cu dragostea nu-i de glumit*) de Dihovicinii, muzica de Bogoslavski. Textul lui Dihovicinii e, fără pretenții, un bun prilej pentru un spectacol antrenant, vioi, senin. Dar regia și interpretarea pot să schimbe mult un text: în bine și în rău. Regizorii Czompók Mihály și Kováts Dezső l-au servit cu decență, cu bun simț și cu destul bun gust, pe care le aminteam la început. De fapt, cînd se întrece măsura, într-o comedie (sau în oricare specie dramatică)? Atunci

cînd indicațiile regiei (în mișcare și în acțiunile verbale) abandonează litera textului și plutesc în eterul arbitrarului și, în cazul de față, al comicului în sine. Nu se poate spune că regizorii spectacolului n-ar fi apelat și la asemenea efecte, dar în linii generale, ei și-au integrat viziunea pe albia textului. Această înțelegere a fost confirmată și de jocul măsurat, lejer dar nu facil, al unuia dintre regizori, Kováts Dezső (profesorul Sinnikov).

Am asistat la desfășurarea unui spectacol plin de tinerească voieșie, tivit din loc în loc cu momente de umor sănătos: iată meritul regiei și al interpreților. Ceea ce nu înseamnă că aceștia din urmă au fost de egală valoare. Dimpotrivă; au fost cîțiva care n-aveau ce căuta în distribuție, lipsiți fiind de contingente cu rolul (Kováts Kató — Zoia, și Szirmay Gabriella — Olga). Kováts Kató nu a avut vîrsta personajului și s-a ocupat mai mult de amănuntele vestimentare decît de replică, în timp ce Szirmay Gabriella a intrat în scenă cu o stingăcie care n-a mai părăsit-o pînă la sfîrșit. Alții au descurcat de bine de rău ghemul capricios al comediei (Fekete Gyula — Andrei, Zsoldos Arpad — Kosteá, Kováts Erszébet — Alexandra și pomenitul Kováts Dezső); în sfîrșit, doi actori tineri au emis, prin jocul savuros și inspirat, serioase pretenții la invidiatul titlu de comedieni de marcă autentică: Nagy Ilona (Nastenka) și Botka László (Mark).

Și tocmai fiindcă sînt tineri și fiindcă sînt talentați, ne îngăduim să recoman-

Scenă din „Cu dragostea nu-i de glumit“

dăm: celei dinții, mai multă încredere în resursele proprii, mai multă siguranță; celui de al doilea, evitarea manierelor (moderat manifestate până acum) ale unor comici consacrați (în special Latabár), pentru a-și păstra intactă individualitatea expresiei.

Ceea ce nu ne-a plăcut în spectacolul de la Sf. Gheorghe a fost partea muzicală. Orchestra s-a ilustrat nu arareori prin stridențe, instrumentele nu au avut o rezonanță omogenă și nu au menajat de loc pe interpreți (care, în paranteză fie spus, nu știu să cinte și nici voce nu au). A reieșit, astfel, superficialitatea cu care a lucrat dirijorul Molnár Károly, iar faptul e de natură să îngrijoreze, fiindcă teatrul din Sf. Gheorghe montează în mod curent operete. Nici regizorul, care supraveghează omogenitatea spectacolului, nu poate rămine indiferent în această privință. El e

cel care trebuie să solicite, cu autoritate, aportul serios al orchestrei și al șefului de orchestră, precum și al actorilor care au de susținut partituri muzicale. Tot atât de firesc, cum se cere aportul scenografului și costumierului.

Decorurile și costumele lui Völgyesi András — a fine textului — au fost bine concepute, dar au avut păcatul unei execuții grosolane, mai ales sub raportul culorii — foarte rudimentar aplicată.

Față de insuficienta îngrijire a partiturii muzicale și a scenografiei, teatrul din Sf. Gheorghe trebuie îndemnat să-și mărească eforturile; pentru ținuta și sobrietatea vivace cu care a prezentat textul, merită laude. Și, dacă ne gândim la firescul primat al acestuia din urmă, micul teatru secuiesc a realizat destul de mult.

Florian POTRA

Unde este comedia?

Cu o formulă tot atât de lapidară dar mai concludentă, piesa *Așa sint timpurile* s-ar fi putut intitula „Așa sint oamenii”,

căci comedia lui Eji Jurandot nu pune pe primul plan datele noii realități sociale, ci reflexul acestora în conștiința oameni-